

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap. IX. Resignationis doctrina & varia exercitia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

SPECU-
RUM SPI-
RITUA-
LIUM.

bam, disce omnia de manu opti-
mi Domini suscipere tamquam
optima, etiam si forte talis accidat
calamitas & afflictio, quæ saluti
tuæ contraria esse videatur. Ne-
que enim fieri potest, ut non &
optimum & utilissimum tibi sit,
quod purè de manu Domini ac-
cipis, cum Deus homini bonæ
voluntatis nihil præstet nisi op-
timum, ac saluti ipsius conveni-
entissimum: quod ita certum est,
sicut certum est Deum vivere. Si
ille potestatem satanæ daret, †
te omni reliquo vitæ tuæ tempore
diris terrificisq; modis vexan-
di corporaliter, tu fortè æstima-
res id intolerabilem esse infelici-
tatem, nimisq; horrendum Dei
in te iudicium: & tamen hoc non
solum non obesset saluti tuæ, sed
etiam prodesset plurimum, si de
manu Dei illud susciperes, &
humiliter pro Dei honore atque
amore tolerares.

4.
Etiam
quæ tu
sibi as-
seruisti
sua cul-
pa, de
manu
Dei te
velut in-
strumen-
to utentis
accipe,
dolens de
culpa
sua, gau-
dens de
Dei boni-
tate,
qui in
malo tuo
bonum
suum eli-
cit.

Nec illas quidem afflictiones
& cruces, quæ culpâ tuâ eveni-
unt, vel quarum causa tu es,
aliunde suscipias quàm de manu
benignissimi Dei. Semper tamen
tibi displiceat malum quod fe-
cisti: neque ullo modo culpam
conferas in Deum, qui peccati
auctor numquam est; nec in dia-
bolum, qui te cogere non potuit
ut peccares; sed tibi soli illam
imputa, qui peccato consensisti.

† Ad hanc rem considerationes lectu di-
gnas ex aureo eloquentiæ flumine effundit
S. Ioannes Chrysostomus lib. de Providen-
tia Dei ad Stagirium Monachum, quem so-
latur in mœrore, quia à diabolo obsideba-
tur.

Quandocumque molestum aut
acerbū quidpiam à creaturis tibi
infertur, mox converte cordis
oculos ad Creatorem Patremque
tuum cælestem, qui hoc ex amore
pro tuâ utilitate permittit. Illum
attende potiùs quàm creaturas
quæ tribulatione inferunt: hæ
enim tamquam instrumenta &
secures atque ascie sunt, quibus
summus ille Artifex utitur sicut
vult, & sicut electis suis utile esse
novit. Si quories homines de te
vel de tuis malè loquuntur, aut
iniuriam aliquam tibi irrogant,
perturbaris, ac patientiam ab-
ijcis; tranquillitas animi tui non
in Deo, sed in hominibus locata
est, dependetque ab hominibus.
Quod si ita esset, miser utique &
nimis infelix esses.

CAPVT IX.

Resignationis doctrina & varia exercitia.

1. Resignatio perfecta vera tranquillitatis fons
est & origo; ac mirificè Deo grata est.
2. Inde in tribulationibus & pressuris maximè
secura est, & gustum quendam habet Diuinitatis.
3. Eius est, tractum & motum Dei manifestum
& certè agnitiū libenter sequi: in alijs permi-
tere se diuinae providentiæ.
4. Perfectio verò illius est, Dei iustitiam erga
se diligere, acque atque eiusdem misericordiam.
5. Deus enim vult nobis omne bonum: tantum
modo petit animum resignatum.
6. Securitas igitur mentis resignata maxima est;
ut pote fundata in immensâ Dei erga suos bene-
volentiâ, imò erga peccatores.
7. Etiam omnem, aut partem omnem vitam malo
triuerint dummodò tandem penitentiam verè a-
gant.
8. In eo etiam, qui nondum est perfecta resi-
gnatus, velle autem esse, hoc ipsum desiderium
acceptat & approbat Deus.
9. Homini igitur resignato omni inordinata tri-
bitia prorsus est repellenda.

RBSI-

SPREU-
LUM SPI-
RITUA-
LE.

1.
Resigna-
tio perfe-
ctissima
est Deo
gratissima
& maximè
glaceta.

RESIGNA te Deo funditus, voluntatem tuam laudabili voluntati sanctæque ordinationi eius in omnibus humiliter subiiciens atque conformans: ita enim demum, & non aliter, veram ac stabilem cordis pacem obtinebis, ita palàm erit te verum Dei amorem habere. Ergo, siue Deus prosperitatem siue adversitatem dederit, siue te in lumine siue in tenebris esse voluerit, contentus esto: ferens omnia inæqualia pro viribus æqualiter animoque sedato, & Deum laudans, atque ei gratias agens. Quando vidêris tibi magnâ obsecritate ariditateque cõtabescere, & gravibus angustiis premerris, si tunc conformis divinæ voluntati, miseriam & afflictionem illam cum benigna tranquillitate propter Deum toleras, multò gratior Deo es, quàm si divino lumine multùm irradiareris, & intus florent omnia.

2.
In tribu-
lationi-
bus ex-
sultat,
& secure
versatur.

In pressurâ & afflictione homo non ita facilè seipsum quærere potest, sicut in sensibilis dulcedinis consolationisque affluentia: in hac enim plerumque natura se admiscet, & anima, si incautior fuerit, per immodicam delectationem citò maculam contrahit. Sanè fieri non potest, ut aliquis resignato corde quidpiam sustineat pro gloria Dei, quin saporem quemdam Divinitatis percipiat. Licet enim illi nihil fortassis sentire, id est, sensibiliter gustare cõtingat (Deo se ad tempus

occultante) hoc ipso tamen eiq̃ quod patitur benè sapit, quòd se illud ad æternam Dei gloriam velle ferre cognoscit.

Si voluntas Dei tibi dulcis est quando ipse te sanum esse & vivere vult, amara verò est quando te vult infirmum esse vel mori: nondùm plenè resignatus es, nondùm habes cor satis rectum. Si vis ut ipsum cor tuum jam non sit curvum, subjunge illud in omnibus voluntati divinæ, quæ semper recta est. Sine Deum agere recum quod vult, & ut vult, in virâ & morte, in tempore atque æternitate. Faciat Deus (te permittente) de animâ & corpore tuo, de amicis & rebus tuis, deque cunctis negotiis quod ipsi placitum est. Vnicè opta, ut semper voluntas ejus fiat: & eadem divina voluntas sit summa consolatio tua. Dic Deo: Domine, sicut ipse ab æternitate voluisti, ita fiat, & non ut ego volo: fiat in me & de me atque hominibus ac negotiis omnibus gratissima voluntas tua, nunc & in ævum sempiternum. Nihil melius postulare, nullam præstantiorem orationem fundere potes coram Deo, quàm ut petas fieri voluntatem ejus.

Etiamsi non ita pridem incepisses meliùs vivere, & jam tibi moriendum esset, nihilominus sis resignatus: nec scire aut perscrutari velis, utrùm te Deus post

^a Semper tamen curando ut perseveremus in gratia Dei: nam non potest homo sese resignare ad gratiæ Dei amissionem vel diminutionem, vel ad minimi ac levissimi peccati commissionem vel admissionem.

K k 2 mortem

3.
Verè resignata anima se totam Deo beneplacito permittit, in utramq̃ partem, seu de consolatione seu consolatione.

4.
Atquè amat Deum erga se iustitiâ, ac misericordiâ.

Specu-
lum spi-
ritua-
le.

mortem missurus sit ad Purgato-
rium, ^a an mox recepturus in cæ-
lum. Sic tibi placeat dulcedo mi-
sericordiæ ejus, ut tamen non di-
spliceat pulchritudo justitiæ il-
lius. Vox hominis benè resignati
hæc est: *Domine Deus meus, si in tui
vergeret laudem, ut post obitum meum
annis quinquaginta a flammis purgatoris
circular, illicò me sub pedes tuos abii-
cerem, & in sui honorem pœnas illas
animoparatissimo exciperem.* Sancti
Patres affirmant, eum ^b qui Dei
erga se justitiam perinde ut mise-
ricordiam ad æternam ejusdem
Domini gloriam exosculatur ac
diligit, tam facillè peccatorum
suorum omnium & pœnarum il-
lis debitarum plenam veniam
obtinere, quàm facillè una aquæ
guttula in ardenti fornace con-
sumitur.

5.
Homini
bona vo-
luntatis
& benè
resignato
vult De-
us omne
bonum.

Vult tibi bonæ voluntatis ho-
mini benefacere Deus: vult te æ-
terâ beatitudine secum perfrui.
Vult hoc, quia summe bonus &
misericors est. Neque enim indi-
get bonis tuis opulentissimus
Conditor, sed petit cor ad se
conversum, humile, resignatum,
ac sanctâ erga se fiduciâ firmatû,
quale scilicet invenit in latrone
illo, cui pendens in cruce dixit,
Aug. 23. *Hodie mecum eris in Paradiso.* Si hu-
jusmodi, cor habueris, nullo mo-
do poteris separari à Deo. Ipse
enim tibi & viventi & morienti,
affectu plus quàm paterno aderit,
teque proteget ac consolabitur.
Faciet planè quod per Prophe-
tam suum pollicitus est, dicens:

*Quomodo si cui mater blandiatur, ita ego
ego consolabor vos, & in Jerusalem con-
solabimini. Videbitis, & gaudebit cor
vestrum.*

Ergo tam vivens quàm mori-
ens securè te ipsum & omnia pro-
videntiæ Dei committe, omnem-
que sollicitudinem tuam in eum
proice: semper tamen faciens
rationabiliter quod tuum est. In-
nitere benignitati bonitati que
ejus firmissimè, & in eo plenissi-
mè confide, quidquid etiam acci-
dat. Reverà enim majorem ille
tui curam gerit, quàm ipse gere-
re possis. Te salutemq; tuam ma-
ximè diligit Dominus, qui gra-
tuitâ pietate suâ ad imaginem si-
militudinemque suam te fecit, &
ex purissimo atque ardentissimo
tui amore incarnari, pati ac mori
voluit. Tanto tenetur desiderio
eorum omnium qui ipsum sanctè
colunt & sincerè amant, quasi ro-
tâ beatitudo atque essentia ejus
ex illis pendèret. * Si cum chari-
tate, quâ te diligit Deus, confera-
tur amor, quem omnes umquam
parentes habuerunt, habent, &
habebunt erga filios suos; erit ve-
lut aquæ stilla exigua cum vastis-
simo mari comparata.

^a Imò animâ non planè pleneque purga-
ta in hac vitâ, hilariter post mortem sub-
eunt, & exequuntur cum magnâ resigna-
tione voluntatem Dei de pœnis Purgatoris
ignis tolerandis ad satisfaciendum justitiæ
divinæ: & hanc resignationem illis solatio
esse, docet R.P. Franciscus Suarez in 3. part.
D. Thomæ Tomo 4. disputatione 46. sectio-
ne 3. 4. Dices.

^b Cùm enim hoc fieri non possit, nisi per
actum perfectum excellentissimâ charita-
tis, apparet eum sufficere posse ad plenam
culpæ & pœnæ deletionem, juxta doctrinâ
D. Thomæ Supplemento 3. p. q. 5. art. 2.

Ne.

SPECU-
LUM SPI-
RITUA-
LE.

7.
Etiam
eor. qui
sibi ad
ipsum
conver-
tuntur,
tenerrimè
Deum
comple-
ctitur.

Neque dubitare quidquam de-
bes de illius erga te summâ dile-
ctione, propterea quòd fortè vi-
tam tuam omnem, aut pænè om-
nem malè vel nequiter transege-
ris. Quamvis enim innumera
profusque nefanda sint scelera
quibus eum offendisti, jam tamen
quia illa purè confessus es, & verè
ab eis averlus atque ad Deum con-
versus, te ipsum non fide humi-
lias, Deoque placere ex animo
desideras ac studes; omnino ipsi
Domino totique aulæ cælesti
charus es. Deus, qui tibi dedit ve-
ram contritionem, dedit sine du-
bio & veniam: nec attendit qua-
lis aliquando fueris, sed qualis
modò sis aut esse t cupias. Ma-
gnus sanè Dei honor est, quòd i-
ple tam misericorditer & beni-
gnè peccatorem indignissimum
ad se redeuntem recipere digna-
tur. Nam & cæli cives ob id pro-
rumpunt in divinæ laudis melos
suavissimum, videntes summam
illam Majestatem tantâ pietate
demittere se ad animam pecca-
tricem. Crede sine aliquâ hæsi-
tatione, Deum immenso amore te
complecti: crede item, eum qui
sic te amat, & velle & posse cun-
cta benè disponere pro salute ani-
mæ tuæ. Nihil ille magis abs te
expetit, quàm humilem tui in-
a In statu peccati.

† In statu gratiæ: & hoc sensu citat. D.
Thomas 3 par quaest. 86. artic. 1. verba Eze-
chielis cap. 8. ubi Deus ad solatium verè
pœnitentis dicit: *Omnia iniquitatum eius,*
quas operatus est, non recordabor amplius. ac si di-
cat: Non videbo in pœnitentiâ peccatoris,
peccatum quod fuit, sed pœnitentiam quæ
est.

omnibus resignationem, & pro-
pria voluntatis abnegationem,
plenamque erga se confidentiam.

Quòd si non potes te tam libe-
ro & integro corde resignare ut
velles, si propter ad veritatem
vel mortem imminentem sentis
te pavidum aut pusillanimum, ne
turberis inde: nam Deus attendit
& approbat voluntatem ac desi-
derium tuum. Et ut infirmitatem
tuam Christus consolaretur, ipse
quoque passione & morte suâ im-
minente voluit pavore ac mœro-
re corripì. Itaque omnem formi-
dinem tuam in abyssum miseri-
cordiæ ac bonitatis ejus deponi-
to: & ei, si nò promptissimo cor-
de, saltem pio ore dicito: *Domine,*
offero, resigno & permitto me tibi, fiat
voluntas tua. Plerumque contin-
git, ut homo irresignatæ volun-
tatis animosius atque fidentiùs
excipiat adversa, & fortiùs illa
extrinsecus perferat, quàm is qui
resignatæ voluntatis est.

Repelle diligenter ab animo
tuo inordinatam tristitiam, &
(sicut suprâ dictum est) firmiter
innitere benignitati Dei, dicens
cum beato Iob: *Etiam si occiderit*
me, in ipso sperabo. Nam ad hoc
Isaias quoque Propheta te horta-
tur, dum dicit: *Qui ambulavit in te-*
nebris, & non est lumen ei, speret in no-
mine Domini, & innitatur super Deum
suum. Fieri non potest, ut Domi-
nus hominem rectæ fidei & bonæ
voluntatis sperantem in se dese-
rat. Vnde ait: *Quoniam in me spera-*
vit, liberabo eum.

8.

Qui non
habet
perfectâ
resigna-
tionem,
desid. red
eam ha-
bere.
Mat. 26.

9.

Repella-
tur a re-
signato
tristitia
inordina-
ta.
Iob. 13.

Isa. 50.

Psal. 91.